

rūmų bei bažnyčių fasadų palikdamas iškaltą savo herbą, kad visiems primintų artimo meilės svarbą tos Dievo Karalystės, kurios atėjimą paskelbė Kristus, kūrimui.

Savo taikos piligrimystę jis baigė aršių ginčų suskaldytoje Akviloje, bet gyvas būdamas nebegalėjo pamatyti nurimusių protų, nes mirtis jį pasiglemžė vos jam išengus į miestą. Tačiau tai, ko nespėjo padaryti gyvas, padarė miręs. Laidotuvių dieną iš jo karsto tarsi iš fontano

ėmė trykšti kraujas ir liovėsi tik tuomet, kai šią pamoką perpratę miestiečiai susitaikė. Tam įvykiui atminti Akvilos gyventojai jam pastatė didingą antkapinį paminklą.

Iš miesto į miestą nešamas švento Bernardino herbas, kaip manifestas iškabintas ant sienų, pelnė jam reklamos darbuotojų globėjo vardą.

*Iš „Naujoji Šventųjų knyga“,
Katalikų pasaulio leidiniai, 2010 m.*

SUTVIRTINIMO SAKRAMENTAS BERNARDINUOSE

Gegužės 27 ir 28 dienomis 19 val. Vilniaus šv. Pranciškaus Asyžiečio (Bernardinų) bažnyčioje vyskupas Arūnas Poniškaitis teiks Sutvirtinimo sakramentą.

BERNARDINŲ VELYKŲ KONCERTAS

Labai džiaugiamės galėdami Jus pakviesti į šiek tiek atidėtą Bernardinų Velykų koncertą, kuris įvyks birželio 6 d. 18.30 val. Jums giedos konkurso „Garbė Visagaliui“ laureatai ir tarptautinių konkursų laureatė Judita Leitaitė.

Programoje skambės įvairių laikotarpių šventiškos krikščioniškos giesmės.

KVIEČIAME APLANKYTI PARODĄ BERNARDINUOSE

Bernardino galerijoje 3-iame aukšte (Maironio g. 10) atidaryta Raimundo Navakausko tapybos darbų paroda „ŽODŽIAI“. Keistuolis, 1961 metais atėjęs į dar keistesnį pasaulį. Šešis dešimtmečius mokėsi tarti: „Aš esu“, bet pagaliau suprato, kad gali tik BŪTI. Yra Dievas ir kiti... Visus myli.

Meno žmonės Raimondą pažinojo 8-9 dešimtmečiuose. O dabar jis eilinį kartą pareina iš dykumos ir..., kaip dera, kaip moko išmintingiausia knyga, pradžioje buvo ŽODIS.

Patirtis netelpa į vieną, todėl – ŽODŽIAI, sulipę po trupinį į tylų kalbėjimą spalvomis.

Šie darbai prasiveržė per karantinus. Kai reikėjo išbūti laiką nuo maldos iki maldos.

Paroda veiks nuo gegužės 23 d. iki liepos 2 d.

VILNIAUS ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO (BERNARDINŲ) PARAPIJA

Maironio g. 10, LT-01124 Vilnius

Parapijos raštinės darbo laikas:

I–IV 13–17 val., V 9–12 val.

Kunigas budi zakristijoje:

III, IV, V 9–11 val., 16.00–17.45 val.

IV 16.00–17.45 val. budi parapijos klebonas

br. kun. Evaldas Darulis

Tel. 8 616 01159, el. paštas: info@bernardinai.lt

www.bernardinuparapija.lt

Parapijos banko sąskaita:

Vilniaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio parapija

įm. kodas 192051599, atsiskaitomoji sąskaita

Nr. LT30 7300 0101 3343 9118

Šv. Pranciškaus ir Šv. Bernardino vienuolynas

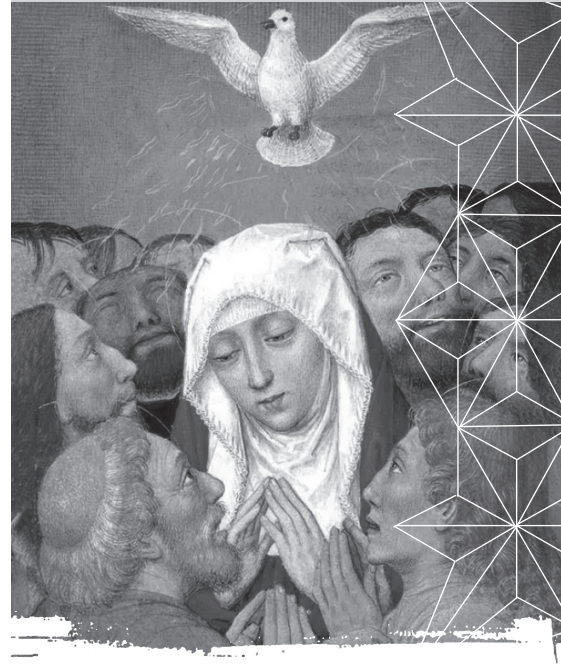
įm. kodas – 192095229, atsiskaitomoji

sąskaita – Nr. LT 85 7044 0600 0154 3390

BERNARDINAI

Nr. 807 ŠVENTOSIOS DVASIOS ATSIUNTIMAS (SEKMINĖS) 2021 gegužės 23 d.

*Ateik, Šventoji Dvasia,
pripildyk savo tikinčiųjų
širdis ir išiebk jose
savo meilės ugnį.*

Mt 28, 19.20

EVANGELIJA (Jn 20, 19–23)

Tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!“

Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną.

Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį.

O Jėzus vėl tarė: „Ramybė jums! Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu“. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė: „Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaukysite, – sulaukytos“.

*Dvasia, Viešpatie, ateik, spindulių dangaus mums teik,
žemės klystkelius nušviesk!
Tėve vargstančių, nuženk, savo dovanas dalink,
mūsų dvasią atgaivink!*

Iš Sekminių sekvencijos

VIII VELYKŲ SEKMADIENIO ŠV. MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 2, 1–11: *Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti*Ps 104. P.: *Viešpatie, atsiųsk savo Dvasią ir atnaujink žemės veidą. / Aleliuja.*1 Kor 12, 3b–7. 12–13: *Mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad sudarytume vieną kūną*Sekvencija: *Dvasia, Viešpatie, ateik...*Jn 20, 19–23: *† Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu.*ŠVENTOSIOS
DVASIOS VEIKIMAS*Iš šventojo vyskupo Bazilijaus Didžiojo
knygos Apie Šventąją Dvasią*

Kas gi, išgirdęs Dvasios vardus, nepažadina dvasios ir nekreipia minčių prie aukščiausiosios prigimties? Juk ji vadinama Dievo Dvasia, kylanti iš Tėvo; tiesumo Dvasia, Dvasia vadove, Šventąja Dvasia,- tai ypatingas, tik jai priskiriamas vardas.

Į ją kreipiasi visi, stokojantys šventumo, jos trokšta visi, gyvenantys pagal dorybę, nes jos dvelkimu jie tarsi palaistomi ir atgaivinami, idant pasiektų savo tikrąjį tikslą.

Ji šventumo šaltinis, pažinimo šviesa, kiekvienai protaujanti būtybei tarsi nušviečiantis tiesos paieškas.

Jos prigimtis nepasiekiamą, tačiau ją galima atpažinti iš maloningumo. Savo galybe ji visa

ripildo, bet yra pasiekiamą tik vertiesiems, ir jiems dovanuoja save nevienodai, bet savo galią paskirsto pagal jų tikėjimo laipsnį.

Jos esatis paprasta, savybės skirtingos. Ji visa esti kiekviename atskirame žmoguje ir visa esti visur. Ji taip pasiskirsto, kad pati visai nenukenčia; nors jos gauna visi, ji išlieka vientisa, nelyg saulės spindulys, kuriuo žmogus džiaugiasi tarsi šviečiančiu jam vienam, o jis ir žemę, ir jūrą apšviečia, ir su oru susimaišo.

Šitai ir Šventoji Dvasia, nors kiekvienam gebančiam ją priimti atsiduoda tarsi jam vieninteliui, lygiai taip pat ji visiems teikia vientisą malonę; visi ja besidalijantieji mėgaujasi ja tiek, kiek leidžia jų prigimtis, o ne kiek ji gali duoti.

Ji aukštyn kelia širdis, veda už rankos silpnuosius, išstobulina žengiančiuosius tobulėjimo keliu. Sušvitusi tiems, kurie apšviečia nuo bet kokio purvo, ji savo bendryste juos padaro dvasiniais žmonėmis.

Kaip skaidrūs ir vaikus kūnai, spindulių palytėti, labiau nei ipeastai sutviska ir patys ima spinduliuoti šviesą, taip ir Dvasią savyje nešiojančios ir josios apšviečiamos sielos pačios darosi dvasinės ir malonę ima skleisti kitiems.

Iš jos gauname būsimų įvykių įžvalgą, slėpinių supratimą, paslėptosios tikrovės suvokimą, skirtingas dovanas, dangiškąjį gyvenimą, bendrystę su angelais. Iš jos kyla niekada nesibaigiantis džiaugsmas, ištikimybė dievui, panašumas į Dievą; iš jos gauname tai, kas pranoksta visus mūsų lūkesčius,- tampame kaip Dievas.

Bernardinus Sienietis –
aistringas oratorius ir taikintojas

Laikai, kuriais gyveno Bernardinas Sienietis, buvo liūdni, temdomi niūrių nuolat vykstančių katastrofiškų karų, o prisiminimas apie romų Asyžiaus vienuolį buvo gyvas visuose kaimuose ir visi jo šaukėsi, kad jis numalšintų nesutarimus, sutaikytų sielas, vėl įžiebtų idealus bei viltis ir apgintų žmones.

Tarp mėgstamiausių jo aistringų bei įtaigių pamokslų (jis iš tiesų buvo nepaprastas, jėga spinduliuojantis oratorius) temų buvo ir ramybės tema. O jo žodžius sekdamas veiksmas – taip jis mėgindavo sutaikyti priešiškas gruputes, kurios tais laikais dažnai ir net labai žiauriai susigrumdavo.

Tačiau šis užmojis pasirodė sunkesnis, nei jis buvo manęs, tad atsidavė į Dievo rankas ir pamėgino pasinaudoti Sienos gyventojų jautrumu religijai, jiems pasiūlė panaikinti visus atskirų grupuočių herbus ir pakeisti juos vienu vieninteliu Kristaus, ramybės bei meilės Karaliaus, herbu. Tai ta žymioji spindinčios saulės su viduje išdėstytomis pirmosiomis raidėmis JHS (*Jesus Hominum Salvator*) monograma, kuri dar ir dabar yra išraižyta ne vien Sienos bažnyčių bei senųjų pastatų fasaduose.

Šis karštas pamokslininkas gimė 1380 metais Masa Maritimoje (*Massa Marittima*).

Likęs našlaičiu persikėlė į Sieną, iš kurios buvo kilę jo tėvai. Jį priglobė ir juo ėmė rūpintis dvi jo tetos. Sienos universitete (tuo metu

vadinamame *Studio senese*) lankė literatūros bei filosofijos kursus, kuriuos paskui tęsė Pranciškonų ordino mokyklose. O į Ordino gretas įstojo atsisakęs elegantiško aukštuomenės gyvenimo, kuriam kurį laiką buvo atsidėjęs su malonumu ir savęs nevaržydamas.

Bernardinus pasirinko griežčiausią Pranciškonų ordino atšaką, kuri ragino šv. Pranciškaus padiktuotos regulos laikytis beatodairiškai, be jokių patogių vėliau įvestų interpretacijų. Jis iš karto tapo charizmatiniu šio Pranciškonų ordine kilusio judėjimo lyderiu ir daugelis iš naujai to griežtumo dvasioje įsteigtų vienuolynų Toskanoje bei kitur pripažino jį kaip įkūrėją bei iniciatorių.

Tačiau istorijoje ir literatūroje šv. Bernardinus pirmiausia prisimenamas kaip pamokslininkas. Jo pamokslai, kuriuos žodis žodinė užrašė vienas jo gerbėjas, pasiekė ir mus ir yra laikomi svarbiais tos epochos italų kalbą liudijančiais dokumentais, išlaikančiais šnekamosios kalbos gyvumą bei naujumą.

Bernardinus kaip pamokslininkas buvo nepaprastas. Iš bažnyčių sakyklų, nuo greitomis suręstų pakylų erdviuose Toskanos miestų aikštėse jo paklausyti susirinkusioms minioms jis skleidė savo nuoširdų, skvarbų, kandų ir bet kokią ydą smerkiantį žodį. Kalbą visada pagražindavo iš valstiečių, namų šeimininkių, skalbėjų, prasčiokų kasdienio gyvenimo paimtais pavyzdžiais, vartojo jų vaizdžią, o kartais ir tokią stačiokišką kalbą, kuri vos per plauką prasilenkdavo su blogu tonu.

Taip brolis Bernardinus keliavo po Italiją: liesas ir energingas, apsirengęs šurkščiu sulopytu abitu, aistra žaižaruojančiomis, tačiau ramiomis akimis jis klajojo skelbdamas ramybę, gindamas varguolius, kiekviename mieste ant